

KIZILBENEK

Güneş batıyor, gün sona eriyordu. Kızgın çöl kumları esintiyle savruluyordu. Çalılık ve ağaçlar da kavurucu sıcağın ardından gelen esintiye katıldı. Çölde yaşayan hayvanlar, yorucu günün sonunda yuvalarına çekildi. Sahra Afrikasının güney kesimleri çeşit çeşit yüzlerce hayvanın bir arada yaşayıp paylaşmak zorunda olduğu kocaman bir yuva gibiydi. Burası gözlerini yaşama yeni açan, birbirine yem olan ya da zorlu kavgalar sonunda kaçmayı başarabilen hayvanların barınağıydı. Zaman, bölgedeki canlıların yaşam mücadelesiyle geçerdii. Doğa katı, acımasızdı. Güçlüklerle doluydu.

İssız, karanlık gecenin ardından gelen ilk ışıklarla, yeni bir gün doğuyordu. Az sonra vahşi hayvanların av arama uğraşları başlayacaktı. Güneş, ışıklarını yorgun dallı, yaşlı ağaçlar arasından toprağa ulaştırıyordu. Sabahın tatlı esintisiyle hayvanlar uyanıyordu.

Yuvadan ilk kez havalanacak bir kuş yavrusu uçuş demelerine başladı. Bir yılan, yakaladığı fareyi yutmaya uğraşıyordu. Aç aslan, yem olmamak için son hızla kaçan bir geyiğin peşine düştü. Bir sinek, tutulduğu örümcek ağından kurtulmak için çaresizlikle çırpınıyor, her çırpınışıyla biraz daha sona yaklaşıyordu.

Bu sırada anne zürafa, yavrusuyla yiyecek bulma yolculuğuna çıktı. Akasya yapraklarını iştahla yiyor, ona süt olacak yeşillikleri özenle seçiyordu. Yavru, düşe kalka ardından gittiği annesine yetişmeye çabalıyordu. Fırsat bulunca hemen annesinin memesine sarılıyordu. Doyunca, çevreyi keşfetme merakıyla zıplıyor, sağa sola koşuşturuyordu. Anne, boynuz ve ön ayaklarının yumuşak darbeleriyle uzaklaşmasını engelliyordu. Aralarındaki ilişki tatlı bir oyuna dönüşüyor, eğleniyorlardı.

Bir ara anne, aldığı koku ve sesin etkisiyle durakladı. Kulaklarını dikti, uzun boynunu öne doğru uzattı. İniltili sesler çıkararak huzursuzca yerinde dönmeye başladı. Yanılmamış, düşmanın peşinde olduğunu sezmişti. Gerçekten de bir aslan için zürafadan iyi yem bulunmazdı. Üstelik kaçırmaktan başka savunması olmayan, kolay elde edilecek bir avdı. Zararsız ve uysaldı. Tehlikeleri çabuk sezer, zorda kalınca güçlü tekmelerini düşmana karşı kullanırdı. Kullanırdı kullanmasına ya, yalnız değildi. Yavrusunu koruma duygusu aslanla mücadelesine engeldi. Tehlikeyi, yavruyu aslana yem etmeden atlatmalıydı.

Deneyimsiz yavru, olanlardan habersiz, annesine sokuştu. Zürafa ön ayaklarıyla onu hızla öne itti. İkisi de

kaçmaya başladı. Yavru çabucak yorulup yavaşladığında zürafa öne geçiyor, korkan yavrusunun peşinden gelmesini sağlıyordu. Kaçış, bir su birikintisine vardıklarında son buldu. Sonunda izlerini kaybettirdiler. Anne, ayaklarını iki yana açarak sudan içti. Doğrulur doğrulmaz yavru, gövdesinin altına sokulup emmeye başladı. Çok küçük olmasına karşın önemli bir yaşam deneyimi kazanmıştı.

Çok geçmeden çevreden garip sesler yükseldi. Ürpertici, fakat alışılmış olan bu sesler, her yıl başlayan av mevsiminde işitilirdi. Hayvanlar güvenli yerlere sığınır, çevre ölüm sessizliğine bürünürdü.

Ne zıplayan tavşanlar ne cıvıldaşan kuşlar... Hiçbiri kalmadı ortalıkta. Yalnızca yaklaşan bir cipin motor sesi işitiliyordu. Araçta avcılar vardı. Hayvanları postu, boynuzu, dişleri, eti için avlardı. Bazen de doldurur, süs eşyası yaparlardı.

Anne zürafa, sesi duymuş, bu kez kaçmakta geç kalmıştı. Avcılardan biri tüfeğini doğrultup arka arkaya ateşledi. Anne zürafa başına isabet eden mermilerle yere yığıldı. Sesten ürken yavru, ağaçların arasından çıktı. Hareketsiz yatan annesinin yanına geldi. Cansız bedenini kokladı. Nereye gideceğini bilemedi. Rastgele kaçmaya başladı. Avcılar bu kez ciple yavrunun ardına düştüler. Hayvan kısa bir kovalamacadan sonra yoruldu. Avcılardan biri elindeki kemendi ustalıklarla havada savurarak ilk hamlede yavrunun boynuna geçirdi. Hayvan sendeledi, düştü. Debeleniyordu. Onu etkisiz duruma getirmek için bayılttılar. Ayaklarından bağlayıp ciple kasasına taşıdılar.

Üç kişiydiler. Hepsi de kovalamacadan yorgun düşmüştü. Aralarında olayı izlemekten öte hiçbir şeye karışmayan kişi Hasan'dı. Sözleriyle diğerlerinin keyfini kaçırdı:

– Allah kahretsin! Yavrusu olan bir zürafa vurulur mu? Söyle John, neden yaptın?

– Ben yavruyu görmedim ki, dedi John. Yanındaki arkadaşına döndü. Sen fark ettin mi Mike? Söyle, haydi söylesene! Çok ani kıstırdık hayvanı. Kaçabilseydi yavrusu peşinden giderdi. Belki vurmaya kıyamazdık.

– İnanın ben de yavruyu görmedim. Olan oldu artık. Tartışmanın yararı yok. Haydi gidip diğer hayvanlara yem olmadan zürafayı alalım, dedi Mike.

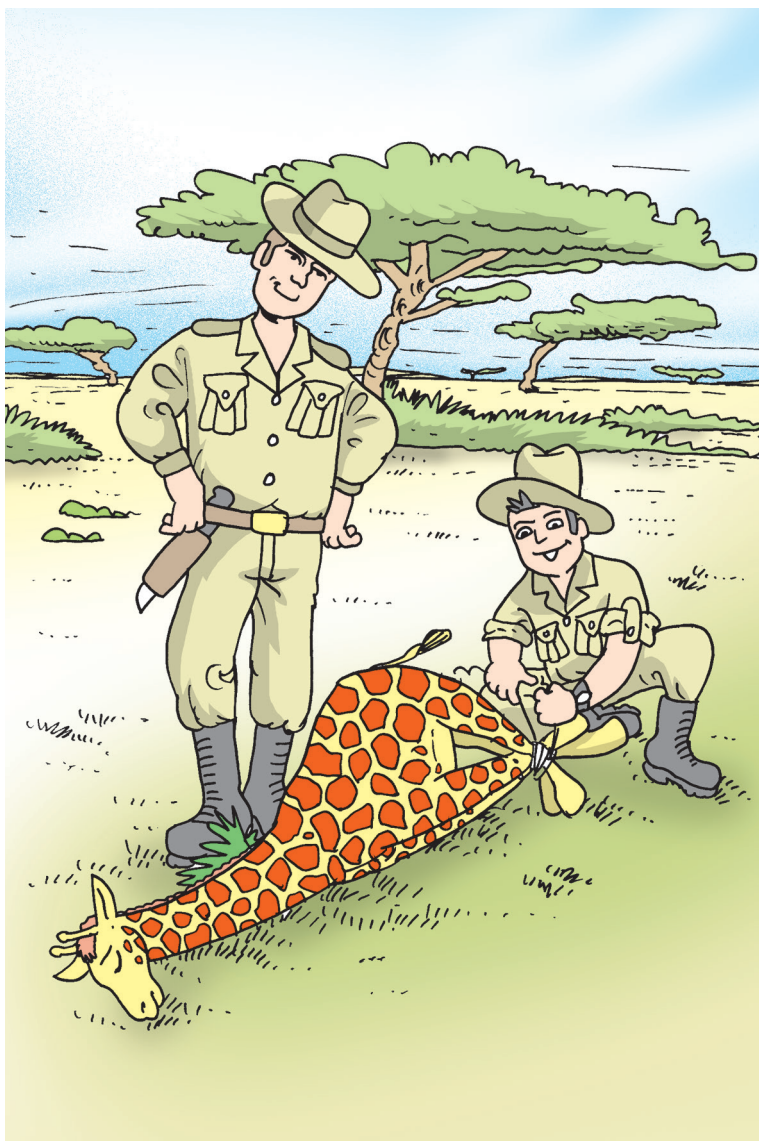
Hasan'ın öfkesi bir türlü dinmiyordu:

– Zaten sizinle gelmek istememiştim. Böyle işlerin bana göre olmadığını anlatmıştım. Yola çıkmadan önce birkaç kuş dışında avlanmayacağınızı söylemişsiniz. Gel-diğime bin kez pişmanım. Hani çok eğlenecektik? Hah, eğlenceye bakın! Cipun kasasındaki yavruyu işaret etti. Öfkeyle konuşmasını sürdürdü. Zürafa için elimden bir şey gelmez. Peki, yavru ne olacak?

John ve Mike, Hasan'ın sakinleşmesini beklediler.

– Tamam Hasan, sözü uzatmayalım. Bir an önce zürafanın yanına gidelim. Yavru ayılmadan buradan ayrılmalıyız, dedi Mike.

Hasan, yavrunun güvenliği için cipte kaldı. John ile Mike gerekli malzemeleri alıp zürafanın yanına gittiler.

Bu sırada, kan kokusunu alan aç leş kuşları, gökyüzünde dolanıyordu. John, kuşları kaçırmak için havaya birkaç el ateş etti. Sonra zürafanın derisini yüzüp vücudunu parçalara ayırdı. John, parçaları naylon torbalara koyarken kendi kendine keyifle söyleniyordu:

“Bunun derisi değerlidir. Güzel çanta, kemer yapılır. Eti de lezzetlidir.”

İşler bitince torbaları cipe taşıdılar. Cansız zürafayı, baygın yavrunun yanına yerleştirdiler. Hasan üzgün bir halde uzaktan onları izledi. John cipin kasasındaki su bidonunu çekti. Musluğu açtı; elini, yüzünü yıkadı. Dinlenmek için yere oturdu. Mendiliyle yüzünü silerken Hasan geldi.

– Avcılıkta ustaymışsın. Sanırım bu ilk zürafa avın değildi. İş i hemen bitirdin, dedi.

John’un yorgunluktan ağzını açacak gücü kalmamıştı. Mike yeniden bir tartışma çıkmasını diye söze atıldı:

– Bir önerim var, yavru senin olsun Hasan. Ne dersin?

– Onu da öldürmeyi düşünmezsiniz umarım. Zavallının başında beklerken hep bu konuyu düşündüm. Yavruyu ben alacağım.

– Tamam tamam, torbadakiler bana yeter. Haydi dönelim artık, diyerek oturduğu yerden hızla kalktı John.

Zaman epey ilerlemişti. Çevrenin sessizleşmesiyle, hayvanlar ürkek halde, sığındıkları yerlerden çıkmaya başladı. Akbabalarsa cipin uzaklaşmasını bekleyemeden zürafadan geriye kalan artıklara üşüştü.

Hasan, Afrika'ya ailesiyle bir süre önce geçici olarak gelmişti. Kısa zamanda dürüstlüğüyle çevredeki insanların güvenini kazandı. Eşi ve iki çocuğuyla şehrin yakınındaki kasabaya yerleşti. Mühendisti. Mesleğiyle ilgili hazırlayacağı bir araştırma için buradaydı. Akarsu yataklarında yetişen mevsimlik bitkileri inceliyordu. Bu bitkilerden değerli hayvan yemi elde edilmesi konusunda çalışıyordu. John ve Mike kasabanın yerlilerinden-di. Hasan'ın onlara katılma nedeni ormanda inceleme yapmaktı. Zürafaların neslinin tükenmekte olduğunu biliyordu. Üstelik bu hayvanların avlanması yasaktı. Hele yavrusu olan bir hayvanın avlanması, kabullenilir bir olay değildi. Duyduğu üzüntüyü hafifletmenin tek yolu, yavruya sahip çıkmaktı.

Eve döndüğünde çocuklar, henüz okuldan dönmemişlerdi. Eşiyle birlikte yavruyu bahçeye taşıdı. Yavru daha ayılmamıştı. Hasan, bahçedeki ağaçlıklı bölümü çitle çevirmeyi düşündü. İş bittiğinde yavrunun kıpırdandığını gördü. Hayvan önce gözlerini açtı. Bir süre hareketsiz kaldı, etrafa bakındı. Aniden ayağa kalktı. Sendeleyerek birkaç adım attı. Bir ağacın arkasına sığındı. Korkudan titriyordu. Hasan ve eşi çitin içinden çıkıp onu yalnız bıraktılar. Yeni ortamına alışması için zamana, sessizliğe gereksinimi vardı.

Hasan'ın çocukları hayvanları çok severlerdi. Hasan bahçeye kümes ve kulübe yapmıştı. Bahçedeki hayvanların bakımıyla çocuklar ilgilenirlerdi.

Onur’la Özlem okuldan dönünce yavru zürafayla karşılaştılar. Sevinçten çılgına döndüler. Babalarını soru yağmuruna tuttular. Hasan üzülmelerini diye, olayları anlatmadı. İki kardeş heyecanla yavruya kimin bakacağını tartışmaya başladılar.

Hasan,

– Durun artık, kesin gürültüyü! Baksanıza, hayvan sesinizden ürktü. Bir hafta kadar anneniz ilgilenmek zorunda. Çünkü sütle beslenecek. Bize alışmasını sağlamalıyız. Dikkatli yaklaşmalıyız. Sonraki günlerde aranızda anlaşarak siz bakarsınız, tamam mı, deyince, başlarını sallayarak babalarını onayladılar.

İlk günler yavru herkesten kaçıyor, beslenmiyordu. Bu durum hepsini üzüyordu. Hasan’ın eşi Sevgi, sabahları erkenden kalkıyor, yavruya çitin dışından içi süt dolu biberon uzatıyordu. Yavru, ağacın arkasından başını uzatıp etrafı kokluyor, bir türlü biberona yaklaşmıyordu. Hasan ve çocuklar kalkar kalkmaz yavruyu sessizce gözlüyorlardı. Uzun süren bekleyiştten sonuç alamayınca yüzleri asılıyordu.

Bir sabah Onur’la Özlem günlerdir aç olan yavrunun biberondan süt içtiğini gördüler. Sevgi bir eliyle onu besliyor, diğeriyle hafifçe sırtını okşuyordu. İki kardeş mutluluklarını gizleyemediler: “Yaşasın, ölmeyecek!” diye haykırdılar. Sesten ürken hayvan ani bir sıçrayışla ağacın arkasına kaçtı.